

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 240/2019
05.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Божицара Вујичића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву Скупштине Градске општине Обреновац из Обреновца за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 13 У 6935/16 од 28.05.2019. године, са АА из ..., коју заступа пуномоћник Душан Обренчевић, адвокат из ...,, као противне странке, у предмету разрешења заменика јавног правобраниоца, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба АА из ..., поништено је решење Скупштине Градске општине Обреновац VII број ...-... од 24.10.2014. године и предмет је враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Оспореним решењем разрешена је АА, дипломирани ... из ..., дужности ... Градске општине ... са даном 24.01.2014. године.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде одредбе члана 49. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима и члана 49. став 2. Закона о управним споровима, подносилац истиче да је тужба поднета по протеку готово две године од дана када је донето оспорено решење, због чега је Управни суд био дужан да тужбу одбаци, као неблаговремену. Наводи да се Управни суд погрешно позива на одредбу члана 202. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, који је ступио на снагу 12.03.2016. године, а оспорени акт је донет 24.10.2014. године. У тренутку доношења оспореног акта примењивао се Закон о радним односима у државним органима, који није предвиђао другостепеност у поступању, нити могућност изјављивања жалбе на решења о избору, именовању, постављењу и разрешењу. Сматра да оспорени акт није управни акт, па ни Управни суд није био надлежан да по истом поступа, због чега је повређена одредба члана 3. Закона

о управним споровима, односно члана 4. истог закона. Предлаже да Врховни касациони суд побијану пресуду укине.

Противна странка није дала одговор на захтев, који је уредно уручен њен пуномоћнику.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, како образложење оспореног решења, сем навођења правних прописа који су примењени, не садржи утврђено чињенично стање, нити разлоге и оцену да ли су постојали законски разлози за разрешење тужиле, као ни да ли је одлука о њеном разрешењу донета у поступку и на начин прописан законом, суд није у могућности да оцени законитост оспорене одлуке, а уједно су повређене и одредбе члана 198. став 1. Устава Републике Србије.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка на које се указује захтевом.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10) је прописано да образложење решења садржи, између осталог: утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Одредбама члана 200. ст. 1, 3. и 4. истог закона је прописано да се упутством о правном средству странка обавештава да ли против решења може да изјави жалбу или покрене управни спор или други поступак пред судом. Кад се против решења може покренути управни спор, у упутству се наводи коме се суду тужба подноси, у колико примерака и у ком року, а кад се може покренути други поступак пред судом, наводи се суд коме се може обратити и у ком року. Кад је у решењу дато погрешно упутство, странка може поступити по важећим прописима или по упутству. Странка која поступи по погрешном упутству не може због тога да трпи штетне последице.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, те околност да разлози образложења оспореног решења не садрже све елементе прописане одредбом члана 199. став 2. овог закона, правилно је, по оцени Врховног касационог суда, Управни суд поништио решење и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, при чему је Управни суд правилно означио тужени орган у уводу и диспозитиву решења.

Из списка предмета достављених Врховном касационом суду произлази, да је тужила, у недостатку упутства о правном средству у оспореном решењу, поднела Уставном суду уставну жалбу против наведеног решења. Решењем Уставног суда Уж 9113/14 од 12.04.2016. године одбачена је уставна жалба тужиле поднета против

оспореног решења од 24.10.2014. године. Како подносиатељка уставне жалбе није била поучена о могућности покретања управног спора против наведеног решења, Уставни суд је нашао да она не сме да сноси штетне последице изостајања поуке о правном средству, па је упутио да у року од 30 дана од дана пријема овог решења поднесе Управном суду тужбу у смислу одредбе члана 18. став 1. у вези са чланом 3. став 2. Закона о управним споровима, што је она и учинила у остављеном року. Из изнетих разлога су наводи захтева којима се указује на неблаговременост тужбе неосновани.

Неосновани су, по налажењу Врховног касационог суда, и наводи захтева према којима за решење ове ствари није надлежан Управни суд, већ суд опште надлежности, јер оспорени акт није управни акт. Према решењу Уставног суда Уж 9113/14 од 12.04.2016. године, у конкретном случају се ради о коначном појединачном акту из члана 3. став 2. Закона о управним споровима, којим је решено о праву, обавези или на закону заснованом интересу тужиле у погледу којих законом није предвиђена другачија судска заштита.

Основани су, по налажењу Врховног касационог суда, наводи захтева у којима се указује на то да се Управни суд погрешно позвао на одредбу члана 202. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Ови наводи, међутим, нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде, имајући у виду битне повреде одредаба поступка у оспореном решењу.

Са изнетих разлога, налазећи да остали наводи захтева нису од утицаја на другачију одлуку о законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 05.12.2019. године, Узп 240/2019

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић